

תפארת שלמה

לע"נ מרן הגאון רבי שלמה קורח צוק"ל

תפילה – קורבן

פרשת ויקרא א', ב': "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּסֶם"...

אין העיקר מן הבהמה, אלא מִפֶּסֶם שתקריבו עצמכם בוידוי דברים ושברון רוח, כי זבח א-להים רוח נשברה, (עיין ספורנו) והיא מסירת נפש, שהבהמיות שלכם תשחט, ואח"כ מן הבהמה ומן הצאן.

רק אדם שהוא יודע שהוא חומר קרוץ מאדמה מבשר ודם, מקריב קרבן כראוי. ועל כן נאמר: "מִפֶּסֶם", לא רק מן הבהמה שתכנע לפני השי"ת להיקרב, אלא גם "מִפֶּסֶם" נדרשת כניעה.

כי הקרבן הוא הקרבת האדם עצמו, ועל כן נאמר: "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּסֶם" והקרבות ממלטים את האדם מִשְׁבִּי העולם הזה בעת שתפרד נפשו ותנחל עולם הבא.

ואלולא זה, היתה נפשו יוצאת ונופלת בשבי העולם הזה כשאין לה לבוש רוחני נצחי, וגם אין לה עוד הלבוש הגשמי שהיה בה בעולם הזה. והם היסורים הנוראים יותר מיסורי הגהנם בעולם הבא, וקשים מכף הקלע.

וכל פעולות מעשה הקורבנות הם סודות עליונים, אשר כל חלק ומעשה, יש כנגדו אורות עליונים נבראים לסיוכך הנפש מחטאותיה.

והבורא יתעלה על כל תהילה הוא בעל התעלומות המרוממות, וברחמיו באין מקדש ואין כרובים, ניחמנו הושע הנביא בדבריו:

" קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵל ה'... וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ..."

כי הדבר אשר ימלל הוא רוח נשמת האדם, וכל אות ומילה שיוצאת מפיו עוברת דרך כל אבר וגיד שבו, ומזדככים בתשובה. זה כקורבן ריח ניחוח, אם היא נאמרת באמת ואמונה.

(חכמה קדומה" פשט וסוד על התורה, עיין שם בהרחבה)

בשבת לא מדברים על הקורנה!

"בעיננו ראינו בני אדם שהגיעתם צרה עד לקראת שבת, וביום שבת הסיחו דעתם מצרתם ושמחו בשמחת השבת כראוי ולא הכניסו עצב ודאגה בליבם על צרתם- זכו שאבלם נהפך להם לששון ונושעו מצרתם בנס ופלא"

(החיד"א "מתוק מדבש" אות ו')

הלכה והנהגה – שבת

מיוסד על דברי הגמרא והפוסקים ראשונים ואחרונים שו"ע ונושאי כלים
ופסקי רבינו הגדול מרן הגאון האדיר ממעתיקי השמועה והמסורת בטהרתה דבר דבור על אופניו
מספרו הגדול "עריכת שולחן-ילקוט חיים" ע"פ סדר השולחן ערוך.

הליכות

בכניסת שבת חייב להסיר מלבו וממחשבתו כל דאגה וצער, וילך לביהכנ"ס שש ושמח.

הלכות

א. יש לסדר שולחן שבת בכלים נאים ומפות נאות לפני כניסת שבת כדי שימצאנו ערוך
ומסודר כשבא מביהכנ"ס. ואם הוא רואה שבני ביתו מתרשלים יאזור כגבר חלציו לתקן
בעצמו.

שכן אמרו חז"ל: "שני מלאכי השרת מלווים לאדם בערב שבת מביהכנ"ס לביתו אחד טוב
ואחד רע כשבא לביתו ומצא נר דלוק ומיטה מוצעת מלאך טוב אומר: "יהי רצון שיהא לשבת
הבאה כן" ומלאך רע עונה: "אמן" בעל כורחו, ואם לא, להפך ח"ו.

ב. כתב הרמ"א בס' רס"ב סעיף א' "ויהא שולחנו ערוך כל יום השבת"...

וכתב על זה מרן זצוק"ל אין נוהגים כן, (ומטעם זה השמיט הרב שתילי זיתים הגהה זו)
אלא מנהגנו לערוך השולחן קודם כל סעודה,

ולכן בשחרית מקדימות הנשים לצאת מביהכנ"ס כדי לערוך השולחן.
ונמצא בשאילתות דרב אחאי "דקרובי תכא (להביא השולחן) מקמי דלקדושי קידושא לא
מקרבינן (לפני הקידוש לא מביאים) כי היכי דליתי סעודתא ביקר שבת" (כדי שתבא הסעודה
לכבוד שבת).

ולפ"ז גם כן אם יהיו השולחנות ערוכים בקביעות כל שכן שאין ניכר יקר סעודתא דשבתא.

ג. שולחן שבת צריך להיות של ארבע רגליים (רבינו זצוק"ל בשם הש"ה)

(עריכת שולחן-ילקוט חיים סימן רס"ב)

נערך ע"י הרה"ג יאיר צדוק שליט"א, נכד מרן זצוק"ל